

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: "'Et Besøg'", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 44.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950813864400/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

alene". Kvinden kommer aldrig saa vidt som den aarsgamle Lille — hun lærer aldrig at gaae alene.

Jeg vil ikke tale om at hun i aandelig Henseende tilskyndende driver med Strømmen. Jeg er, Gud ske Lov! ingen Menneskefjender; jeg bedømmer Folks Characterer efter deres ydre Liv og Maade at være paa, men jeg veed tillige at dette sjældent er en sand Aabenbarelse af det indre, men langt oftere en Måske derover. Derfor er det overhovedet vanskeligt at dømme om hvorledes det indre er; men jeg haaber at det indeholder skjulte Skatte, og jeg troer, at mange Mennesker, hvis man fik Udgang til deres Allerhelligste, vilde vise sig at være langt selvstændigere end man havde ventet at finde dem. Hvor kan man andet end keltage at denne Afvikelse mellem det, der synes at være, og det der er, finder Sted, især da det gjør det saa vanskeligt at lære hinanden at kende, at Hvet kommer til at ligne en Legen Skjal eller Blindebuk; men det er en Ulykke, hvori atter den forsvuldede Kvindelighed har Skyld — den er jo Lærklædet, som bindes for Dinene. Selv hindrer den os i at lære sig at kende.

Jeg vil altsaa ikke tale om at „gaae alene“ i den alvorligste Betydning, thi her kan Enhver kun svare for sig selv, da vi ikke kende de Andre. Alt hvad man kan sige er at Skinnets er imod — tilskyndende driver Kvinden med Strømmen. Men paa Gaden — der gaaer hun ikke alene, idetmindste ikke om Aftener, og heller

ikke om Dagen, uden at hun gaaer troligt i sit Leve-
 haand, aldeles som de Andre, med samme pæne smaae
 Skridt, samme studeerte Blik (überall und nirgends),
 samme Maaerernes Uulform. „Det er Smaaating“, sig
 I vel. Ja det er netop Mytten — er der en Djævel
 til, saa er han sammensat af Smaaating og Negationer!
 David kunde falde Gellath — der forstaaer jeg! Men
 træffe alle disse Smaaating, der klæbe sig fast ved et
 stakkels Menneske, og suges Blodet af hans Arter, og
 Livet af hans Aand, kan ingen Magt hvor stor den saa
 er — ja, jo større den er, jo mindre kan den udrette
 noget her, thi det Rige fældes kun af det Rige. Smaa-
 ligheden kan vel et Dieblif see ud som en Kjempe, naar
 den udbider sig i al sin Størrelse, men naar saa Stør-
 heben troer at kunde møde den som Fjende, og dristigt
 hæver sit Vaaben imod, spinder den ind til intet —
 splittes ad igjen i alle de Millioner Smaaating hvoraf
 den er sammensat. „Det er jo Jørgenting, hvad er det
 værdt at gjøre Ophævelser over!“ v. s. v. Netop fordi
 det er inlet, er det fælligt, thi det er jo et Intet som
 er Kjærlighedens, Livets, alts Fjende.

Vogt Jer for Smaaating! De have fældet Mange
 og ville fælde Mange efter Eder — og deres Offere
 gaae til Hel!

Undskyld denne Afvigelse fra den lige Wei, hvorpaa
 jeg dog nu allerede igjen befinder mig. Da jeg imid-
 lertid har sluppet Traaden i min Tankegang, vil jeg be-